

odvolání) bylo, poněvadž Dr. S. plné moci obžalovaného nepředložil, učiněno osobou odvolatelem nezmocněnou, tedy ve smyslu §u 469 tr. ř. osobou, jíž právo odvolací nepřísluší (§ 465 tr. ř.). Dodatečně předložená plná moc obžalovaného byla odvolacím soudem vrácena s poukazem na toto rozhodnutí.

Oním usnesením krajského jako odvolacího soudu byl porušen zákon v ustanoveních trestního řádu. Trestní řád nemá ustanovení o tom, jakým způsobem jest se zvolenému obhájci legitimovati, z čehož plyne, že trestní řád nechtěl připuštění obhájce činiti závislým na formální písemné plné moci, takže k obhájcově legitimaci postačí projev obžalovaného třeba i mlčky učiněný, jen když z něho na udělení plné moci lze usuzovati; tomu jest tak i tehdy, když se obhájce s obžalovaným dostaví k soudu a v jeho přítomnosti, aniž obžalovaný tomu odporoval, činnost obhájce vykonává. Tak rozhodnul již bývalý vídeňský nejvyšší soud nálezem, uveřejněným pod č. 628 úřední sbírky. Vývody v něm obsažené přijala i nauka (uvedená v rozhodnutí čs. nejvyššího soudu sb. n. s. č. 2144), jakož i nejvyšší soud v tomto rozhodnutí. V souzené trestní věci dal obžalovaný tím, že přišel osobně se svým obhájcem Drem. S-em ke hlavním přeličením ze dne 3. listopadu a ze dne 9. prosince 1925, vůči soudu byl i jen mlčky na jevo, že si zvolil Dra. S-e za obhájce; ustanovení to vešlo tak ve známost soudu a bylo jím i osvědčeno dotyčnými záznamy v protokolu o hlavním přeličení. Byl tedy Dr. S. i bez dalšího listinného průkazu legitimován k opovědi odvolání a k přijetí opisu rozsudku a nezáleží na tom, že opověď odvolání není podepsána též obžalovaným. Bylo tudíž ke zmateční stížnosti generální prokuratury po rozumu §u 33 tr. ř. ve smyslu §§ů 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 2421.

Hajný jest formálně oprávněn (§ 68 tr. zák.) odebrati pušku osobě, která s ní vkročila bez povolení majitele myslivosti na území, k němuž se jeho honební právo vztahuje, třebas za účelem nezávadným s hlediska práv majitele honitby.

Pojem »skutečného násilného vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) jest naplněn již tím, že se pachatel s hajným tahá o svou ručnici, nejde tu však o odpor se zbraní ve smyslu §u 82 tr. zák., je-li zbraň předmětem vady, nikoliv prostředkem odporu pachatelova.

(Rozh. ze dne 19. června 1926, Zm I 184/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 8. února 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., pokud napadla výrok rozsudku nálezacího soudu, že se odpor obžalovaného stal se zbraní a vyměřil obžalovanému znovu trest; jinak však zmateční stížnost zavrhl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Rozsudek první stolice nezjišťuje, že svědek H. v době, kdy se mu obžalovaný zprotivil, měl na sobě předepsaný šat neb služební odznak. Avšak stížnost tohoto nedostatku skutkových zjištění nevytýká a správnost rozsudečného předpokladu, že svědek H. požíval, pokud konal službu jako hajný k ochraně myslivosti v revíru B-ském ustanovený ochrany §u 68 tr. zák., není nikterak pochybná, ježto svědek H. udal, že tehdy měl na sobě předepsaný služební odznak, a obžalovaný připustil, že zná svědka jako hajného. Vedle výroku, že se odpor stal se zbraní (o čemž bude jednáno později) jsou předmětem výtek a námitek zmateční stížnosti, jež uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5, čís. 9 písm. a), čís. 11 a nesprávně i čís. 10 §u 281 tr. ř., toliko závěry nalézacího soudu, že hajný H. vykonával, odnímaje obžalovanému pušku, svou službu, a že se mu obžalovaný skutečným násilným vztažením ruky zprotivil. Avšak vývody stížnosti není doličena ani právní mylnost těchto závěrů, ani formální vadnost jejich skutkového opodstatnění. Podle §u 42 čís. 4 zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy je trestným, kdo vkročí bez povolení majitele myslivosti na území, k němuž se jeho právo honební vztahuje, mimo veřejné cesty, vinice neb ovocné sady, jsa ozbrojen puškou nebo jiným nástrojem k lovu sloužícím. Zákaz vstupu se zbraní jest povšechný a bezvýjimečný, zákon nerozeznává, za jakým účelem a z které příčiny člověk vyzbrojený do cizího honebního obvodu vstoupil, a trestnost ozbrojeného vstupu nepomíjí tím, že zákaz byl porušen z příčiny jiné, než jaká by sama o sobě ohrožovala práva držitele honitby, nebo za účelem s hlediska těchto práv o sobě nezávadným. Rozhodovací důvody mohly proto, aniž se tím soudní výrok stal neúplným ohledně skutečností rozhodných, opomenouti výsledky hlavního přelíčení, jejichž opomenutí stížnost s hlediska čís. 5 §u 281 vytýká, majíc za to, že tyto výsledky průvodního řízení nasvědčovaly pravdivosti obhajoby, že obžalovaný vkročil do cizího revíru jedině za tím účelem, by tam šel na stranu. Opomenuté poukazy byly tím bezvýznamnějšími, že napadený rozsudek beztak vyslovuje, že není možno vzítí za prokázáno, že se obžalovaný v cizím revíru, kde byl přistižen, zdržoval, by tam pytláčil. Rozhodným jest s hlediska §u 42 čís. 4 zákona jedině skutečnost, že byl obžalovaný hajným přistižen s loveckou puškou v cizím revíru honebním. Tato skutečnost v rozsudku zjištěná vzbuzovala důvodné podezření, že se tam zdržuje za účelem nekalým a že puška jest určena ku střelení na zvěř v tomto revíru. Pro otázku, zda byl hajný při takovém podezření formálně oprávněn k odnětí zbraně (a jen toto formální oprávnění, nikoliv i věcná důvodnost úkonu přichází s hlediska §u 81 tr. zák. v úvahu) jest lhostejno, že § 42 čís. 4 zákona restanoví propadnutí zbraně. Formální oprávnění hajného k takovému úkonu plyne z ustanovení §u 6 zákona ze dne 18. června 1872, čís. 84 ř. zák., podle něhož je stráž k ochraně myslivosti a jiných odvětví zemědělství ustanovená oprávněna, by odejmula osobám, jež jsou důvodně podezřely, že chystají trestné činy na předmětech dozoru stráže svěřených, ony věci, které jsou patrně určeny ku spáchání takového činu trestného. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud předpokládá, že svědek

H. vykonával odnímaje loveckou pušku obžalovanému svoji veřejnou službu jako hajný k dozoru nad myslivostí ustanovený a do přísahy vzatý. O příslušné subjektivní známce ovšem rozsudek výslovně neuvažuje. Avšak takových úvah a výslovného zjištění, že si obžalovaný byl vědom toho, že svědek H. koná odnímáním pušky veřejnou službu hajného a že jakýkoliv odpor proti tomuto úkonu jest protiprávní, nebylo třeba. Jestliť samozřejmě, že, kdož jest, jako obžalovaný, sám členem honební společnosti, zná předpisy k ochraně myslivosti se vztahující, tudíž i obor působnosti a práva stráže k ochraně myslivosti ustanovené. Obžalovaný se neznalostí těchto předpisů nehájil, netvrdil, že měl omylem za to, že svědek k odnětí zbraně oprávněn není, udal naopak, že zbraň svědkovi, když přes jeho námitku, proč má pušku vydati, na vydání jí trval, dobrovolně odevzdal, a doznal tím, že si byl vědom, že svědek jedná — odnímaje mu pušku — podle předpisů proň platných a v mezích svých práv, u výkonu své služby. Proto dlužno míti za to, že rozsudek ve svém konečném, arciť povšechném závěru, že jsou jednáním obžalovaného dány veškeré známky skutkové podstaty zločinu Šu 81 tr. zák., předpokládá i, že ono vědomí obžalovaného jest prokázáno, takže jest bezpodstatnou námitka stížnosti, že se ve zjištěném jednání obžalovaného nedostává vědomí o tom, že se hajný nachází ve výkonu služby, a že proto není pro nedostatek zlého úmyslu skutková podstata zločinu Šu 81 tr. zák. naplněna po stránce subjektivní.

Zákonná známka skutečného násilného vztažení ruky jest v rozsudku opodstatněna skutečnostmi, že obžalovaný neuposlechl vyzvání hajného, by složil zbraň, že hajný proto sáhl po zbraní obžalovaného a uchopil oběma rukama hlaveň zbraně, již obžalovaný držel pevně za pažbu, že na to hajný vyzval obžalovaného, by pušku pustil z ruky, ale toho obžalovaný opět neuposlechl, naopak trhal ručnicí, již hajný pokoušel se mu vytrhnouti, sem a tam, až se posléze hajnému podařilo zbraň obžalovanému vytrhnouti. Zjištění těchto skutečností opírá rozsudek poukazem na výpověď svědka Václava H-a podotýká, že proti hodnověrnosti této výpovědi za trestního řízení nic na jevo nevyšlo. Nezáleží na tom, že obžalovaný (což jedině vyplývá z části výpovědi hajného, stížností výlučně citované) ani puškou hajnému nevyhrožoval, ani ruky proti němu (rozuměj přímo proti tělu hajného) nevztáhl. Pojem skutečného násilného vztažení ruky jest naplněn již tím, že obžalovaný tahal ručnicí, kterou se mu hajný snažil vytrhnouti, sem a tam. Neboť i toto úsilí obžalovaného směřovalo nepřímou proti samotné osobě hajného a stávalo ho před volbu, by buď od zahájeného úkonu služebního (odnímání pušky) upustil anebo zdolal činný odpor obžalovaným kladený vynaložením vlastních sil fysických. Výtky a námitky, jimiž napadá stížnost výrok prvé stolice o vině obžalovaného, prokázaly se bezpodstatnými a pochybenými, takže bylo stížnost v tomto směru zavrhnouti jako bezdůvodnou. Naproti tomu nelze stížnosti upříti uprávnění, pokud odporuje výroku o trestu, napadajíc závěr nalézacího soudu, že se odpor obžalovaného stal se zbraní. Význam zbraně při závadném skutku jest vhodně vystižen větou stížnosti, že lovecká puška obžalovaného byla předmětem vády mezi obžalovaným a vrchnostenskou osobou, nikoliv prostředkem odporu obžalovaného. Násilné vztažení ruky nebylo spácháno

zbrání, toliko se vztahovalo na zbraň. Zbrání nebyl pachatelem dán směr proti vrchnostenské osobě, nebezpečí spuštění zbraně a výstřelu nebylo složkou samotného odporu, nýbrž výslednicí střetnutvších se činností pachatele a vrchnostenské osoby. Odpor obžalovaného omezil se, byť se vztahoval na zbraň v jeho rukou jsoucí, na uplatňování tělesných sil a nenabyl oné zvýšené vážnosti, jakou propůjčuje odporu zbraň, je-li jeho složkou, t. j. je-li zbrání na vrchnostenskou osobu útočeno nebo jí zbrání hrozeno. Odpor se nestal se zbrání, nýbrž jen vzhledem na zbraň. Použil-li nalézací soud přes to na zjištěný skutek trestní sazby podmíněné tím, že se odpor stal se zbrání, vykročil ze své moci trestní a dal důvod zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř. Proto bylo, aniž třeba zabývat se tím, co stížnost tomuto výroku vytýká s hlediska čís. 5 §u 281 tr. ř., rozsudek ve výroku o trestu zrušiti a vyměřiti znova trest podle povšechné sazby první věty §u 82 tr. zák.

Čís. 2422.

Volební řád (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.).

Zákaz podávati alkoholické nápoje (§§y 32, 58 I. čís. 7 zákona) nepatří pouze pro osoby, jež se po živnostensku zabývají čepováním, prodáváním a podáváním líhových nápojů, nýbrž zavazuje každého.

Osobám, jež mají zásoby nápojů, obsahujících alkohol, není přikázáno, by zařídily, čeho třeba, by i jiným osobám bylo znemožněno jednati ohledně těchto zásob proti zákonnému zákazu.

Positivnímu jednání ve smyslu zákona rovnalo by se pouze opomenutí takových opatření (pouhá nečinnost) nejvýše tehdy, bylo-li úmyslným napomáháním protiprávnímu jednání jiné osoby odvracením překážek.

Zákazu nepodléhá spotřebením lihoviny samým držitelem.

(Rozh. ze dne 19. června 1926, Zm II 89/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Josefa F-a, vyhověl však zmatečnou stížnosti obžalovaných Bernharda S. a Adély S. do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 8. února 1926, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 58 I. čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. zrušil napadený rozsudek první stolice ohledně těchto obžalovaných a věc vrátil soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Důvody:

Zmatečnou stížnost namítá — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. —, že zjištěné skutky nenaplní skutkové podstaty přečinu, jímž byli obžalov. uznáni vinnými, jelikož 1. Josef F. není hostinským, proč se ho prý netýká zákaz §u 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. po případě §u 2 zák. čís. 124 sb. z. a n. z téhož data, 2. Bernhardt S. nevykonal ničeho, co by bylo čepováním, prodáním anebo podáním piva, nýbrž jen opomenul uzavřítí pípu sudu s pivem,